

[Lindberg.]

vedrørende disse spørgsmål, men det er jo så langt fra tilfældet, at der har været stemning derfor på kongresserne. Derfor er det, som jeg også sagde i mit første indlæg, således, at når der er blevet en del røre om dette spørgsmål i arbejderkredse, specielt under overenskomstssituationer, er det i første række det kommunistiske partis skyld, fordi det udnytter alle situationer, hvor det mærker, at der er gæring og brydning på et eller andet område, og man har også forsøgt at misbruge spørgsmålet om disse bestemmelser i loven om mægling i arbejdsstridigheder. Man har ikke, som jeg sagde før, sagligt forklaret arbejderne, hvad årsagen er til, at man må have sådanne bestemmelser. Jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen i og for sig godt opfatter det, men han har ikke vilje til at indrømme det, det passer ikke i krammet, og derfor argumenterer han, som han gør det.

Det er jo rigtigt, som det ærede medlem sagde, at ved den almindelige urafstemning i 1950 var der 123 000 jastemmer og 139 000 nejstemmer, så ved den rene urafstemning var forslaget altså forkastet, men jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at hvis vi skulle have taget en storkonflikt — og det var det blevet dengang — på det resultat, så havde forholdet været det, at 28 pct. af de medlemmer, som det drejede sig om, havde bestemt, at disse 60 fag skulle ud i konflikt, og det kan dog ikke være demokrati, at 28 pct. skal bestemme over 72 pct. Derfor er det nødvendigt, når medlemmerne ikke selv vil tale, hvad de har fri adgang til, at de kompetente forsamlinger træder til, så man får et fuldgyldigt billede af, hvad det er, organisationerne vil med hensyn til det mæglingsforslag, der er fremsat.

Det ærede medlem sagde, at det var de faglige ledere i De samvirkende Fagforbund, der dirigerede de kompetente forsamlinger. Disse udtalelser tyder på, at han ikke har meget kendskab til forholdene indenfor fagbevægelsen. De samvirkende Fagforbund har intet at gøre med at supplere stemmerne op. Vi sidder ikke i nogen hovedledelse, der har den opgave. Forøvrigt er det sådan, at der er også forbund, der indkalder til særlige delegeretmøder til opsupplering af stemmerne, og de delegerede, der møder her, er valgt af medlemmerne ude på generalforsamlingerne og må derfor formodes at give udtryk for, hvad medlemmerne mener om disse spørgsmål. Det er jo ingenlunde sådan, at de kompetente stemmer alene er jastemmer. Ved den sidste afstemning var der i hvert fald 11 000 nejstemmer.

Det kan måske oven i købet komme til at ligge sådan, at en kompetent forsamling kan vende en urafstemning fra et ja til et nej. Man kan i hvert fald ikke teoretisk afvise, at en sådan mulighed kan komme til at foreligge. Men således som forholdene nu engang er, når man kæder fagene sammen, så må man sørge for, at der er mening i tingene. Man kan ikke lade et stort forbund stemme med 90 pct. og et andet forbund med 30 pct., for så bliver der ingen mening i tingene. Derfor må man have opsuppleringen, hvis medlemmerne ikke benytter adgangen til at stemme ved urafstemningen.

Det ærede medlem nævnte — og det tyder også på, at han ikke har særligt kendskab til mæglingsforslag fra forligsmanden —, at det ikke var generelle spørgsmål, som var afgørende. Jeg sagde i mit første indlæg, at det er nu engang sådan, at mæglingsforslag i det store og hele kun drejer sig om generelle principper, og at alle de detailspørgsmål, der foreligger for de enkelte fag, er løst i forvejen, således at parterne er enige om dem. Men desuden er mæglingsforslag bygget op på den måde, at de indeholder specielle bestemmelser for hvert fag udover de generelle ting. Det ærede medlem nævnte kvindernes dyrtidstillæg og sagde, at her er et spørgsmål, hvor mænd og kvinder ikke har fælles interesser. Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at det har de. De samvirkende Fagforbund går ind for, at kvinderne skal have samme dyrtidstillæg som mændene, og det gør de faglige organisationer som helhed også, men derfra og så til at gå imod et mæglingsforslag fra forligsmanden, fordi dette spørgsmål ikke løses, er der dog et stykke vej. Man må tage alt med i betragtning, når man skal vurdere et mæglingsforslag, og spørgsmålet er for den enkelte arbejder, også for kvinderne forøvrigt, om man skal tage en kamp alene på et sådant spørgsmål. Men det forholder sig ikke således, at der er divergenser mellem parterne i denne henseende.

Jeg kan ikke se rettere, således som forholdene nu engang er indenfor den danske fagbevægelse, end at vi må have en interesse i, når situationen kulminerer i forligsinstitutionen, at der vises solidaritet fagene imellem, så ikke enkelte fag kan sætte det hele i luften. Det ærede medlem ville bestride, at noget sådant havde fundet sted, men måtte tage sig i det. Kendsgernerne viser, at vi har været udsat for, at enkelte fag har forkastet et mæglingsforslag i et samlet kompleks og derved sat det hele i